

ПРЕС КЛИПИНГ

15-17. фебруар 2019.

НАСЛОВИ

Стара бољка српске привреде: Зашто стечајеви трају деценијама (стр.2)

Котрљање равницом: Од млека се мало може и зарадити (стр.3)

Црногорски минималац ШЕСТ ПУТА МАЊИ од немачког, Срби близу европског зачеља (стр.5)

Најниже плате у региону има ЦГ 193 евра, у Србији минималац 231 евро (стр.5)

Радници параћинске стакларе писали Вучићу (стр.6)

Радовић: Већи регрес и субвенције не решавају главни проблем малинара (стр.6)

Кабинет и сиромаштво (стр.7)

Французима кључ "Тесле" на 25 година (стр.8)

Синдикат пензионера: Уставном суду рок до априла, или идемо у Стразбур (стр.9)

Држава продаје фирму која јој доноси профит, али нема понуда за Луку Нови Сад (стр.9)

Отпуштени радници траже од Вучића да испита ко је власник стакларе у Параћину (стр.11)

Синдикат пензионера: Уставном суду рок до априла или идемо у Стразбур (стр.11)

Стара бољка српске привреде: Зашто стечајеви трају деценијама

Аутор:Љубинка Малешевић

НОВИ САД: Почетком овог месеца у Србији је било 2.058 активних стечајних поступака. Од тог броја, по подацима Агенције за лиценцирање стечајних управника, 22 активна стечајна поступка трају дуже од 15 година.

Ако се томе дода податак и да је 7 закључених стечајева трајало од 15 до 17 година, као и да је неколико хиљада њих трајало више од деценије, онда је јасна примедба инвеститора да стечајни поступци у Србији трају предуго и да се то одражава на потенцијалну инвестицију.

Делимично је и неизвесност покретања и трајања стечајног поступка допринела и паду наше земље за пет места на Дуинг бизнис листи за 2019.годину, што је натерало српске власти да се крајем прошле године по хитном поступку усвоје измене и допуне Закона о стечају, које омогућавају да стечајеви трају краће, да буду извеснији крајњи резултати и да повериоци имају начина да намире своја потраживања. По оцени Наташе Лаловић Марић из Америчке привредне коморе један од проблема и јесте био у законодавном оквиру јер нису постојали ефикасни механизми за санкционисање учесника у стечајном поступку који крше или злоупотребљавају правила.

Изменама Закона о стечају од Нове године побољшан је положај поверилаца јер су добили право да директно бирају стечајног управника и да се сваког тренутка информишу о стању стечајног дужника. То је, дакако, веома важно, јер подаци говоре да у Србији једна од сто фирми из стечаја изађе на ногама и настави да ради, док остале заврше банкротом иза којег следи вишегодишњи покушај да се имовина уновчи односно прода. Дефинисани су јасни критеријуми на основу којих се одређује висина предујма. Ове измене треба да побољшају пословни амбијент и поспеше домаћу привреду.

Професор Економског факултета у Београду Љубодраг Савић објашњава за наш лист да највећи, па самим тим и најтежи, цех плаћају радници предузећа која годинама таворе у стечају, јер они не могу да дођу до својих заосталих зарада, па често их живи и не дочекају.

Наше власти нерадо повлаче непопуларне социјалне и друштвене потеза, а у случају стечаја то би значило да неко предузеће које нема перспективу за рад или је већ презадужено треба ликвидирати или било шта урадити да престане да прави трошкове и истерати ствари на чистину. Уместо тога тај проблем се гура под тепих и оставља за сутра и то тако траје годинама. Јесте да су се законска правила протеклих година мењала, али пракса није то показала па се стиче утисак да нису довољно заинтересовани да се стечај доведе до краја, сматра професор Савић.

Наш саговорник указује и да предузећа која одлазе у стечај често имају на располагању огромну имовину којом до окончања поступка управља стечајни управник на начин на који он сматра да треба.

Дакле, нека потраживања су измиривали, неку имовину су продавали, изајмљивали, а да се притом нису водили економским рецептима ка опоравку предузећа у стечају. Стечај не мора да значи крај неког предузећа, али само под условом да се кроз стечајни поступак одвоји оно што није добро како би део који има тржиште и могућност да настави да ради то и учинио. На западу се стечај чак и намерно уводи и није ретко да сам власник предузећа покрене стечајни посутпак управо да би га реорганизовао и кренуо даље. Јесте да такви потези остављају последице, али је штета мања од коначног банкротства, указује Савић.

Стечај у тржишној утакмици у каквој се налази Србија морао би да траје много краће и да се окончава знатно брже него што се то до сада чинило, напомиње професор Савић.

То ствара утисак да се стечајеви за „атрактивнија“ предузећа брзо и експресно завршавају распродајом имовине, док за она која нису имала нити имају шансе да опстану они трају годинама. Треба се присетити само случаја када је приватна компанија прошле године намерно отишла у стечај, па је исти газда хтео да га из стечаја купи, јер је знао да је реч о добром предузећу које добро послује и има добро место на тржишту. Чак је тај газда изјављивао „да не може да дозволи да то предузеће пропадне тек тако“. То је за веровали или не и догодило се код нас. Указује да се нека предузећа и намерно одводе у стечај, како би се купила будућност или, пак, то неко намерно чини како би дошао до атрактивне имовине и локација. Ту још има много посла за надлежне органе..., истиче Савић.

Око 70.000 радника годинама чека расплет стечаја

Дуго трајање стечајних поступака су стара бољка српске привреде. Процењује се да око 70.000 запослених у фирмама у стечају чека расплет поступка и то годинама. Професор Савић указује да радници често и не дочекају крај стечајног поступка као и да има оних који ни након закључења стечаја не могу да дођу до својих заосталих плата.

Радници фирми које су завршиле у стечају и где је он окончан не остане новца из којег би они могли да намире своја пословања. Због тога су принуђени да судски траже своју заосталу зараду. Како судски поступци трају годинама има много случајева да радници фирми које су завршиле у стечају, а потом и банкротству, живи и не дочекају свој новац односно да се судски поступак у њихову корист заврши, рекао је професор Савић.

По његовом мишљењу Унапред припремљени план реорганизације, који се последњих година често појављује пред привредним судовима у Србији како би се одложило увођење стечаја, је заправо начин само да се „превеслају“ повериоци, а крај је исти као и да је одмах уведен стечај. Када је УППР уведен у Србији истицао сам, а то тврдим и сада, да он неће променити питање стечаја већ ће само донети корист онима који га предлажу како би намирили оне које морају, док ће остали повериоци остати ненамирени, а најгоре ће проћи сами радници. У том поступку се држава одрекла дела својих законских обавеза и права, јер када предузеће има УППР онда је на неки начин заштићено. Уместо тога требало је одмах ићи на стечај чим неко предузеће има проблем. Јер, стечај само указује да је неко предузеће у тешкоћама и дају му се упутства шта мора да ради да би се вратио на тржишну утакмицу. Део тог предузећа можда може да преживи и врати се у игру, неки део се прода. Притом мора доћи нека нова управа која ће га другачије водити од оних који су предузеће одвели у стечај. По правилу, ако се све то уради како треба таква предузећа чак могу да функционишу и боље него пре стечаја, да више зарађују и више радника запошљавају, закључује професор Савић.

Котрљање равницом: Од млека се мало може и зарадити

Аутор: Милорад Митровић

КАЊИЖА: Говедарска фарма Гезе Ковача и његових синова Золтана и Иштвана у Малим Пијацама има око 140 грла, од чега 70 крава музара и исто толико телад и јуница. “Имлеку” испоручују до 1.500 литара млека дневно из савременог измузишта које имају на фарми.

Ако се паметно ради ја мислим нешто може да се постигне, може мало да се заради у млечном говедарству, уверава Геза Ковач.

Да се то постигне, додаје, треба пратити најновија дешавања и научна достигнућа у области млечног говедарства и уопште у аграру, пошто треба и производити сточну храну за потребе фарме...

Геза Ковач и синови, који су остали да живе на селу, сточну храну углавном обезбеђују са сопствених ораница. Имају прилично посла да произведу силажу и сву кабасту храну, без које је млечно говедарство незамисливо, а једино купују сојину сачму и премиксе за справљање концентрата у сопственој режији.

За сваку литру млека које је са наше фарме екстра квалитета постижемо 35 до 36 динара, плус премију из државног аграрног буџета од седам динара. Та цена обезбеђује нешто мало зараде, због тога што сами производимо храну и водимо рачуна о квалитету, каже Ковач.

Говедарска фарма породице Ковач је међу већим произвођачима млека у овом крају, које према мишљењу нашег саговорника лакше опстају него произвођачи млека који држе мањи број крава музара.

Може се рећи да су мали произвођачи уништени, констатује наш саговорник.

Према његовим речима, уназад, три до пет година, велике млекаре, у нашем случају је то "Имлек", откупљују млеко с већих фарми и изгледа им није интересантно да се баве с малим произвођачима, јер са већих фарми обезбеђују млека колико им треба.

Срећом, у Малим Пијацама ради мини млекара породице Јенеа Шаркања, па већи број мањих произвођача њима испоручује млеко за прераду, каже наш саговорник.

Гезини синови Золтан и Иштван су остали у селу и егзистенцију обезбеђују на породичној фарми, имају своја газдинства и породице, а ради се заједно.

Синови су завршили неке школе, али су остали да привређују у пољопривреди, пошто није лако доћи до радног места, а како су одрасли у селу, у пољопривреди су од малих ногу и добро се сналазе, додаје Геза.

Газдинство и фарма породице Ковач смештени су на узвишици надомак речице Киреш. Док је број грла био мањи околина је коришћена и за испашу, али од када је број грла увећан говеда су на фарми.

Краве више не излазе на испашу, јер је терен мали за овај број говеда. Док је говеда било мање околни терен око куће и на обали Киреша смо користили уз помоћ електричног пастира, али сада са овим бројем то није изводљиво. Имамо ливаде које косимо да обезбедимо довољно сена, а површине под луцерком и кукурузом, испричао је Ковач.

Субвенције које се добијају из државне касе за сада нису довољне и Геза сматра да би могле бити веће, међутим, и ове које се остваре пуно помажу.

Пробамо да искористимо све могућности које нам се пружају из државне, покрајинске и општинске касе, па и оно што можемо да достигнемо на конкурсима, каже Геза Ковач.

Како додаје, прошле године нису користили могућности које су нуђене из Покрајине, али су остварили од општине и државе.

Од општине смо остварили субвенције за трошкове камате на банкарски кредит који смо улагали у унапређење газдинства, као и за покривање трошкова безбедног уклањања животињских лешева јер је било неких угинућа говеда на фарми. Добро ће нам доћи и гориво по субвенционисаној цени, што се управо најављује, јер је то значајан трошак који имамо у производњи, закључује наш саговорник.

Црногорски минималац ШЕСТ ПУТА МАЊИ од немачког, Срби близу европског зачеља

Извор: [Ал Јазеера](#)

Минимална плата у региону најнижа је у Црној Гори - 193 евра и шест пута је мања него у Немачкој. Износ законом прописане минималне плате у европским земљама се значајно разликује.

Минималац у Швајцарској, која није чланица Европске уније, износи 2.709 евра и готово је 12 пута већи од минималца у Бугарској, која је чланица ЕУ (222 евра). У Швајцарској нема минималне плате у свим кантонима те је ово просек минималаца у кантонима Јура и Неуцхател. Најнижи минималци су у источноевропским државама - у Молдавији минимална плата износи 105 евра, Белорусији 115 евра, Украјини 118 евра и Русији 124 евра.

У земљама региона најнижи минималац је у Црној Гори - 193 евра.

Слична ситуација је и у Северној Македонији – 195 евра. У Босни и Херцеговини, према званичној статистици, минимална плата износи 208 евра, нешто виша је у ентитету Република Српска – око 230 евра.

У Хрватској 405 евра, у Словенији 667 евра. Ови износи су готово шест пута нижи од износа немачког минималца и чак 14 пута од швајцарског. Минималац у Србији износи 231 евра.

Иако је у Босни и Херцеговини, Србији и Северној Македонији већи износ минималне плате него у Црној Гори, званичне просечне плате у овим државама су мање. У Хрватској минимална плата износи 405 евра, а у Словенији 667 евра.

Најниже плате у региону има ЦГ 193 евра, у Србији минималац 231 евро

Пише: Ал јазеера Балканс

Минимална плата у региону најнижа је у Црној Гори – 193 евра и шест пута је мања него у Немачкој.

Износ законом прописане минималне плате у европским земљама се значајно разликује.

Минималац у Швајцарској, која није чланица Европске уније, износи 2.709 евра и готово је 12 пута већи од минималца у Бугарској, чланице ЕУ-а, 222 евра).

У Швајцарској нема минималне плате у свим кантонима те је ово просек минималаца у кантонима Јура и Неуцхател.

Најнижи минималци су у источноевропским државама – у Молдавији минимална плата износи 105 евра, Белорусији 115 евра, Украјини 118 евра и Русији 124 евра.

У земљама региона најнижи минималац је у Црној Гори – 193 евра.

Сличан је и у Северној Македонији – 195 евра. У Босни и Херцеговини, према званичној статистици, минимална плата износи 208 евра; нешто виша је у ентитету Република Српска – око 230 евра.

У Хрватској 405 евра, у Словенији 667 евра. Ови износи су готово шест пута нижи од износа немачког минималца и чак 14 пута од швајцарског.

Минималац у Србији износи 231 евро.

Иако је у Босни и Херцеговини, Србији и Северној Македонији већи износ минималне плате него у Црној Гори, званичне просечне плате у овим државама су мање.

У Хрватској минимална плата износи 405 евра, а у Словенији 667 евра.

Радници параћинске стакларе писали Вучићу

Пише: ФоНет

Отпуштени радници Српске фабрике стакла из Параћина, који се представљају као „Отпуштени преко фејса“ упутили су данас отворено писмо председнику Србије Александру Вучићу у којем траже да испита власничку структуру фабрике, „лажни стечај“ и преиспита њихове отказе. Радници који су писали Вучићу без посла су остали 20. септембра 2017. године после проглашеног стечаја, који је прошле године поништен, али менаџмент фабрике одбија да врати на посао око 300 радника.

У писму, радници су навели и да је Вучић пре неколико година обећао да ће помоћи Српској фабрици стакла и да радници неће остати без посла, па и поменуо да ће бити проширења радних места. Радници су навели да су се због „лажног стечаја“ и своје ситуације обраћали министарствима, Вучићу и премијерки Србије Ани Брнабић, али да ни од кога нису добили одговор.

„Губећи наду и веру у законе Србије, обраћамо се вама као неком ко тежи ка уређењу свих структура владавине у земљи, да ћете наћи времена за решавање нашег проблема“, наводи се у саопштењу.

Радовић: Већи регрес и субвенције не решавају главни проблем малинара

Пише: Бета

Председник Асоцијације малинара Србије Добривоје Радовић рекао је данас да произвођачи тог воћа нису задовољни уступцима државе да им се повећа регрес за осигурање од невремена са 40 на 70 одсто и омогући да гориво купују по повлашћеним ценама јер није решен главни проблем ниских откупних цена, а високих извозних цена.

Он је за агенцију Бета рекао да је највећи проблем произвођача малина што држава није способна да утврди да ли су се власници хладњача и истовремено откупљивачи удружили у картел и купују то воће „за багателу“, а продају га по високим ценама.

„У Србији малину откупљују картелска удружења и трговци са ташном и машном и скупо је продају, а произвођачима нуде цене које не могу да им донесу зараду већ само губитак“, рекао је Радовић.

Он је рекао да је главни захтев малинара да полиција и правосудје утврде зашто су ниске цене малине на домаћем тржишту, када се иностраним купцима продају по високим.

Радовић је рекао да пољопривредницима повећање субвенција за осигурање и увођење субвенција за гориво значи исто као када „послодавци кажу новодошлом раднику да ће му дати 10.000 за маркицу за превоз и исто толико за топли оброк, али да му је то плата“.

„У Србији мање од 50 одсто пољопривредника осигурава своје производе јер се не исплати пошто осигуравајуће куће немају стручњаке који могу да процене колико малина има, на пример, пулољака и колико их је мраз оштетио“, рекао је Радовић.

„За принос од око осам тона малина по хектару осигурање би коштало око 100.000 динара. То нису мали трошкови када се за малине нуде срамно ниске откупне цене“, рекао је Радовић. Додао је да се пољопривредницима само „товаре обавезе“ па и да пријављују сезонске раднике и плаћају доприносе за пензијско осигурање.

„Ко има времена да када ујутро устане пријављује раднике који су углавном социјално угрожени и не дају личне карте за пријаву у страху да ће изгубити новчану помоћ па се још треба и натезати са њима“, рекао је Радовић.

Он је рекао да „држава има доста службеника који ништа не раде па нека их пошаље да пописују сезонске раднике јер пољопривредници имају и превише свог посла“.

„Нас раднике хоће да претворе у администрацију која ће се од ране зоре бавити пријавом радника. Пошто радимо под отвореним небом често радници дођу ујутро, а после сат времена падне киша и шта тада да радимо. Да их одјављујемо“, питао је Радовић.

Кабинет и сиромаштво

Пише: Редакцијски коментар

У вероватно великој конкуренцији у години која је тек почела изјава премијерке Ане Брнабић да је у Србији „готово искорењено екстремно сиромаштво“ несумњиво биће један од највећих кандидата за „лаж године“.

Лаж, јер како би се другачије назвало то када изађеш пред јавност, окружен бројним саветницима и стручњацима за медије, и кажеш да у Србији нема екстремног сиромаштва, иако према свим расположивим званичним подацима пола милиона људи живи са мање од 200 динара дневно. Да ли је премијерка само „лупила, па остала жива“, а онда одлучила да се на ту тему уопште више не враћа. Или је свесно изашла и изговорила то, не очекујући да ће било ко, из било ког разлога да се за ту њену лаж „ухвати“. Да ли неко на таквој функцији може и сме да дозволи себи да тако нешто каже и не одговара за јавно изговорену реч? Ово је само демагошко питање, јер наравно да у Србији све то може.

Али, да ли је Ани Брнабић можда пало на памет да ће ту њену реченицу чути неко од оних пола милиона људи? Неко од оних који живе на социјалној помоћи. Неко од родитеља сваког десетог детета у Србији које живи у апсолутном сиромаштву. Или је можда помислила да ће када чују да је сиромаштво искорењено сви срећни поскакати испред својих телевизора (ако их имају) јер у државном врху кажу да више нема сиромашних.

Шта је уопште премијерка мислила? Нама није хтела да објасни. А можда није имала шта. У њеном уском кругу људи нема екстремно сиромашних. У њеном кругу тај вид сиромаштва јесте искорењен. Али не мора да се оде далеко да би се видело да је екстремно сиромаштво у Србији и те како живо. И није то само тих 7,2 одсто. Не могу се много богатијима назвати ни они који у Србији раде за минималце и мање од тога. А половина запослених ради за тај новац.

Не мора Ана Брнабић да оде ван Београда да би видела колико је екстремно сиромашних. У згради наше редакције на степеницама између спратова месецима смо домаћини двојици бескућника. А ми смо ту негде тик уз „круг двојке“. Испред Цветкове пијаце екстремно сиромашни продају сиромашнима ствари од којих су већину нашли по контејнерима. Сваког дана на улици, када шетате, можете видети задњицу и ноге неког сиромаха како висе из контејнера. Међутим, видици су сужени када се возите аутомобилима са затамњеним стаклима. Кроз њих се екстремно сиромаштво теже назире. Разумљиво.

Французима кључ "Тесле" на 25 година

Аутор: С. БУЛАТОВИЋ

Компанија "Венси ерпортс" данас свечано прославила почетак управљања београдском ваздушном луком. Брнабићева: Реч је о партнеру који ће унапредити пословање аеродрома. Уложиће 732 милиона евра

СИМБОЛИЧНОМ предајом кључа, управљање Аеродромом "Никола Тесла" данас је свечано предато концесионару. После 57 година, колико је о сурчинским пистама бринуло домаће предузеће, посао је поверен француској компанији "Венси аеродроми". Тај посао концесионар радиће наредних 25 година.

"Венси" је званично преузео управљање аеродромом "Никола Тесла" 22. децембра прошле године, али је данас то и свечано обележио под слоганом "Осветљавамо ваш свет". За концесију је "Венси" дао 501 милиона евра једнократно, обавезао се да ће уложити 732 милиона евра и да ће сваке године плаћати концесиону накнаду од 4,4 до 15,1 милион евра. Циљ новог оператера је да до краја уговора дочекају, услуге и отпрате 15 милиона путника годишње.

- Почетак рада компаније "Венси ерпортс Србија", на београдском аеродрому велики је и важан дан, за Аеродром "Никола Тесла" и за Србију - истакла је премијерка Ана Брнабић. - Реч је о партнеру који ће унапредити пословање аеродрома, који остаје у нашем власништву. Славимо још једно јако партнерство у нашој авио-индустрији. Први пут са "Етихадом", а овај пут поново са једном од најјачих светских компанија у овој индустрији "Венси ерпортс". Данас смо у ваздушном саобраћају међу водећима у Европи, иако су претходне деценије донеле бројна искушења нашој индустрији. Кроз Аеродром "Никола Тесла" 2012. године су прошла 3,4 милиона путника, а захваљујући партнерству са "Етихадом" и постојању "Ер Србије", на крају прошле године, београдски аеродром је имао чак 5,6 милиона путника.

Од једнократне уплате концесионара, 501 милион евра, буџету Србије иде 417 милиона, а малима акционарима 84 милиона евра. "Венси" намерава да повећа ваздушни саобраћај и повеже Београд са свим великим европским градовима. Планирају да привуку још нискотарифних компанија, али и оне које развијају дуголинијски саобраћај.

- Уверени смо у потенцијал београдског аеродрома и зато се надамо да ћемо у наредних 25 година бити добар партнер привреди Србије - истакао је Никола Нотбар, директор компаније "Венси концесија". - Наша стратегија ће укључити амбициозни инвестициони план вредан 732 милиона евра, у циљу модернизације аеродрома. Побољшавамо услове пословања, како би "Ер Србија" могла да покрене нове дуге линије. Радићемо на бољој повезаности Београда са светом. Централизована сигурносна процедура ће омогућити пријатније путовање.

Нотбар истиче да ће се саобраћај развијати, али да ће то радити на одржив начин.

БРИНУ И О ПРИРОДИ

Аеродром "Никола Тесла" биће пример друштвено одговорне компаније. И то кроз јачање сигурносних и безбедносних стандарда - објашњава Никола Нотбар. - Аеродром ће постати европски пример у области заштите животне средине. Изградићемо прву фабрику за прераду воде и уградити соларне панеле ради уштеде електричне енергије. Радимо за нова радна места у овој земљи, пројекат је амбициозан, али смо уверени да ћемо га остварити.

Синдикат пензионера: Уставном суду рок до априла, или идемо у Стразбур

Аутор: [Н1 Београд](#)

"Поднећемо захтев преко посланика опозиције да се реши питање пензија, уколико до априла Уставни суд не каже свој став, позитиван или негативан по нас, то је наш пролаз у Стразбур. Ми ћемо већ у мају поднети појединачне кривичне пријаве против свих судија Уставног суда, посебно против председнице и судије известиоца", каже Михајло Радовић.

Михајло Радовић из Удружења синдиката пензионера Србије каже да су установили да је закон о умањењу пензија није могао да елиминисе системски закон нити је елиминисао закон о управном поступку.

"Ми смо покушали да на други начин, без причања о Уставном суду, рекли што ниште поштовали процедуру по управном суду, добили смо пресуде по првом степену. Велики број судија је одложио суђење чекајући причу председника, којом је запретио и рекао да ће нам рећи и испричати ту причу кад буде сазнао шта се ради. Позивам га да каже шта је проблем. Оно што није примерено је мешање извршне власти у судску, донео сам два мишљења омбудсмана, имамо срамну причу министарства за рад, које омбудсману одговара зашто нам треба да доносимо решења јер је то много скупо, при чему они људи који су плаћени за тај посао, ми смо то платили и они нам ускраћују уставно право", каже Радовић.

Како је навео, пре неколико година Вучић је рекао да пензионерима не сме да фали длака с главе.

"Тужно ми је да ово говорим, непосредно после тога он је човек узео и урадио све ово.

Пензионери су остали без речи. Сви пензионери су патриоте и нису једном давали од онога што су имали, давали су за разне зајмове, али се процедура морала поштовати и све смо ставили наглавачке".

Говорећи о покретању тужбе пред судом у Стразбуру, Радовић је рекао да би било добро да се све заврши у Србији, а не да се, како је рекао, "иде и баца ђубре".

"Вучић и они који су смислили ово нису имали намеру да врате паре, мислили су да ћемо пропустити то тако. То је понижавање и омаловажавање сопственог народа. Замислите имате трособан стан и каже вам неко не можете да користите собу, а онда каже то је привремено и не зна се до када траје. Ко је коме дао право да може моју имовину да онеспособи. Не видим ко је нудио та решења, рађено је с умишљајем, то је један од елемената за тужбу, мислим да то није у Европи запамћено", закључује Радовић.

Држава продаје фирму која јој доноси профит, али нема понуда за Луку Нови Сад

Аутор: [Наташа Ковачев](#)

Јавни позив за приватизацију Луке Нови Сад, једине која је и даље у власништву државе, продужен је почетком фебруара, трећи пут. Од септембра када је тендер први пут расписан, није се јавила нити једна компанија, иако је претходно писмо о заинтересованости послало њих 12.

Зашто нема понуда, али и зашто држава продаје предузеће које јој доноси профит и даље није потпуно јасно.

Годишње се у овој луци претовари око милион тона робе. Нема дугове ни кредите, а имовина јој вреди 11 и по милиона евра. И поред тога је нико неће. Тако бар показује други пут расписан и већ трећи пут продужен јавни позив за приватизацију, на који се за сада нико не јавља.

"Ствар је управо у цени", каже новинар Милош Станић.

А цена је, у односу на првобитно процењену, преполовљена и износи близу осам милиона евра. Када је 2016. Министарство привреде позвало потенцијалне купце да пошаљу писмо о заинтересованости, јавило се њих 12. Милош је до писама успео да дође захваљујући поверенику за доступност информација од јавног значаја. Тако смо сазнали да се, поред компанија из Немачке, САД-а и Дубаија, јавио и низ домаћих, од којих већина не испуњава прописане услове. "Претпостављам да су сви чекали да цена падне да би онда могли да уђу у трку. Ја не верујем да су те компаније у потпуности одустале. Али просто и они први папири које смо имали показивали су да нико у том тренутку није био спреман да плати 16 или 17 милиона еура", сматра Станић.

А да Лука Нови Сад вреди много више, став је струке. Нејасно је зашто држава продаје стратешки важан објекат који јој доноси профит, каже новосадски професор економије.

"Та лука у последње четири године послује профитабилно и има око четири милиона евра нераспоређене добити. Поставља се питање зашто се то сада дешава ако се 2014. ја претпостављам, израчунало да таква врста продаје можда и није најпааметнија", каже професор економије Драган Илић.

Те 2014. држава је одлучила да Луку Нови Сад изузме из иницијативе за приватизацију. Две године касније се, међутим, предомислила. Продаји се противе опозиционе, али и странка која је део владајуће коалиције у Новом Саду.

"Стратешки, поново подвлачим, то је изузетно важан ресурс и у Новом Саду и за Републику. Мислим да је штета тек тако то препустити. Требало би ипак још једном размислити о томе", рекао је Александар Кравић из Лиге социјалдемократа Војводине.

Да ли су то споменули својим коалиционим партнерима, одговара.

"Мислим да се све решава у Београду и да наш однос са коалиционим партнером и наш став о томе у овом моменту не игра никакву улогу", додаје Кравић.

Поједини запослени у Луци Нови Сад са којима смо незванично разговарали кажу нам да им није јасно зашто се Лука продаје будући да добро послује. Званично, управа не жели пред камере, а за сва питања у вези са приватизацијом Луке Нови Сад упућују нас на Министарство привреде.

А у министарству су за Н1 раније појаснили да је лучко подручје у власништву државе, а да се продаје акционарско друштво. Додају да се тренутно остварује претовар од милион тона робе годишње, а да су капацитети двоструко већи, те да се од приватизације очекује да донесе приход, сачува радна места и донесе преко потребне инвестиције.

"Логички и економски гледано, не видим неки разлог зашто та компанија не би могла сама да буде још успешнија", каже Драган Илић.

Дакле, тражити партнера за технолошки развој да, али продаја луке, додаје, нема економско оправдање.

Отпуштени радници траже од Вучића да испита ко је власник стакларе у Параћину

Аутор: [ФоНет](#)

Отпуштени радници Српске фабрике стакла из Параћина, који се представљају као "Отпуштени преко фејса" упутили су отворено писмо председнику Србије Александру Вучићу у којем траже да испита власничку структуру фабрике, "лажни стечај" и преиспита њихове отказе. Радници који су писали Вучићу без посла су остали 20. септембра 2017. године после проглашеног стечаја, који је прошле године поништен, али менаџмент фабрике одбија да врати на посао око 300 радника.

У писму, радници су навели и да је Вучић пре неколико година обећао да ће помоћи Српској фабрици стакла и да радници неће остати без посла, па и поменуо да ће бити проширења радних места.

Радници су навели да су се због "лажног стечаја" и своје ситуације обраћали министарствима, Вучићу и премијерки Србије Ани Брнабић, али да ни од кога нису добили одговор.

"Губећи наду и веру у законе Србије, обраћамо се вама као неком ко тежи ка уређењу свих структура владавине у земљи, да ћете наћи времена за решавање нашег проблема", наводи се у саопштењу.

Синдикат пензионера: Уставном суду рок до априла или идемо у Стразбур

Аутор: Н1

Михајло Радовић из Удружења синдиката пензионера Србије каже ће они поднети захтев преко посланика опозиције да се реши питање пензија, уколико до априла Уставни суд не каже свој став, позитиван или негативан по њих, ићи ће у Стразбур.

"Ми ћемо већ у мају поднети појединачне кривичне пријаве против свих судија Уставног суда, посебно против председнице и судије известиоца", објашњава Радовић.

Он наводи да су установили да закон о умањењу пензија није могао да елиминисао системски закон, нити је елиминисао закон о управном поступку.

"Ми смо покушали да на други начин, без причања о Уставном суду и његовом нераду, рекли смо што нисте поштовали процедуру по управном суду и добили смо пресуде по првом степену. Велики број судија је одложио суђење, чекајући причу председника, којом је запретио и рекао да ће нам рећи и испричати ту причу кад буде сазнао шта се ради. Позивам га да каже шта је проблем. Оно што није примерено је мешање извршне власти у судску, донео сам два мишљења омбудсмана, имамо срамну причу министарства за рад, које омбудсману одоговара зашто нам треба да доносимо решења јер је то много скупо, при чему они људи

који су плаћени за тај посао, ми смо то платили и они нам ускраћују уставно право", каже Радовић.

Како је навео, пре неколико година Вучић је рекао да пензионерима не сме да фали длака с главе.

"Тужно ми је да ово говорим, непосредно после тога он је човек узео и урадио све ово.

Пензионери су остали без речи. Сви пензионери су патриоте и нису једном давали од онога што су имали, давали су за разне зајмове, али се процедура морала поштовати и све смо ставили наглавачке", додаје он.

Говорећи о покретању тужбе пред судом у Стразбуру, Радовић је рекао да би било добро да се све заврши у Србији, а не да се, како је рекао, "иде и баца ђубре".

"Вучић и они који су смислили ово нису имали намеру да врате паре, мислили су да ћемо пропустити то тако. То је понижавање и омаловажавање сопственог народа. Замислите, имате трособан стан и каже вам неко не можете да користите собу, а онда каже то је привремено и не зна се до када траје. Ко је коме дао право да може моју имовину да онеспособи. Не видим ко је нудио та решења, рађено је с умишљајем, то је један од елемената за тужбу, мислим да то није у Европи запамћено", закључује Радовић.